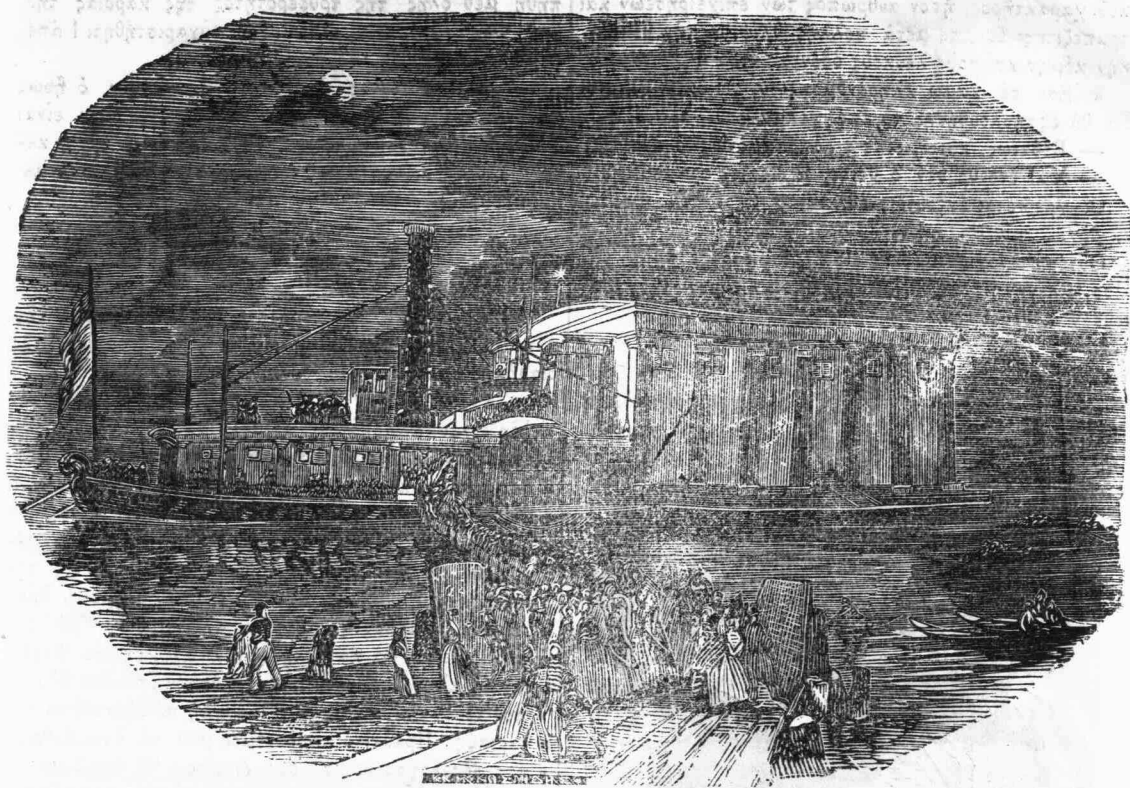

ΠΑΛΕΥΣΤΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ.

Ἐκινήσας γὰρ τῶν Μουσῶν, ὠνομάσθη τὸ ἐν Νέα Ὑόρκῃ τῆς Ἀμερικανικῆς Συμπολιτείας κατασκευασθὲν θέατρον, ἐπὶ τοῦ Ἀτμοπλοίου ἢ *Birginia*, χωρητικότητος 385 τόνων, καὶ δυνάμεως 90 ἵππων. Εἶναι δὲ μᾶλλον Ἑλληνικῆς καὶ Ῥωμαϊκῆς ἀρχιτεκτονικῆς ἢ νεωτέρας ἰταλικῆς, διό καὶ ὠνομάσθη *Ναὸς τῶν Μουσῶν*. Μὴ θλυμάστετε δὲ ὅτι καὶ αἱ ἐννέα ἀδελφοί, οἵτινες μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Μνημοσύνης συγκροτοῦσι ἀρμονικὸν χορὸν, ἡ Εὐτέρπη, ἡ Ἑρατώ, ἡ Μελπομένη, ἡ Θάλεια, ἡ Πολυμνία, ἡ Καλλιόπη καὶ αἱ ἄλλαι, ἀφῆκαν τὸν Ἑλλικῶνα (μολονότι ἐπραξαν τοῦτο πρὸ πολλῶν αἰώνων) διὰ νὰ χωθῶσιν εἰς τὸν αἰμόν καὶ τοὺς 385 τούτους τόνους. Τί νὰ γίνῃ; εἰς τὸν παρόντα βιομηχανικὸν καὶ ἐμπορικὸν αἰῶνα. Ἰδοὺ τὸ τεχνόσημον ὅπου τὰς ἐγκατοιχίζωσι. Συνίσταται δὲ τὸ θέατρον ἀπὸ σκηνῆς, ἀπὸ ἐστίας, ἀπὸ τὴν αἰθουσαν τῶν ὑποκριτῶν καὶ ἐν γένει ἀπὸ πᾶν ἀναγκαῖον εἰς θέατρον καλῶς ὀργανισμένον δὲ δύναται, νὰ περιλάβῃ 1200 ἄνθρωποι.

Ἐκάστην ἐσπέραν, ὅτε κατὰ τὸ 1845 τὸ θέατρον τοῦτο ἤκμαζεν, ἐφωτίζετο λαμπρῶς, εἶχεν ἀξιόλογον ἐταιρείαν τραγωδιστριῶν, καὶ ἡ αἰθουσα ἡττραπτεν φωτισμένη δι' ἀερίου.

Ἐδύνατο δὲ περιπλεῖον ὥς *πλευστόν θέατρον* ν' ἀναβιβῇ καθ' ἑκάστην καὶ νὰ κτιέρεται τοὺς ποταμούς καὶ τὰς λίμνας καὶ νὰ δίδῃ παραστάσεις εἰς ὅλας

τὰς περὶ τὰς ὄχθας αὐτῶν εὐρισκομένας ἀμερικανικὰς πόλεις.

Ὅλαι αἱ θέσεις τοῦ ἦσαν ἄνθρωποι, καὶ τοὶ ὀλίγον ὕψος ὡς ἐκ τῆς τοποθεσίας τῆς αἰθούσης, ἐνίοτε δὲ πληροῦνται ὕδατος ἐν τῷ ὁποίῳ ἐπλεον οἱ θεαταί!

Κεφάλαιον σημαντικῆς ποσότητος κατετίθη διὰ τὴν ἐπιχέρησιν ταύτην, φαίνεται δὲ ὅτι ἂν κατ' ἀρχὰς ἐπέπλιυτεν καταβυθίσθη ὁμως μέχρι τέλους καὶ ἐπνίγη.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Αἱ Ἀθηναὶ ἐξακολουθοῦσι νὰ ἦναι ἔρημοι, ἄγονοι καὶ μονότονοι. Αἱ δραπέτιδες περιστέραι δὲν ἤρχισαν εἰσεῖτι νὰ ἐπανερχῶνται εἰς τὰς φωλεὰς των, ὡς οἱ τοῦ Λαφονταίν, καὶ εἰς μάτην οἱ ἱέρακες ἵπτανται περὶ τῶν ἐγκαταλειμμένων περιστερῶν, καὶ εἰς τοὺς ἐρήμους τῶν Ἀθηνῶν ἀγροῦς... Κορώνας μόνον καὶ γλαῦκας ἀπαντῶσιν ἐν τῇ πτήρει αὐτῶν, καὶ ἂν τυχὸν διαβατικὴ τις περιστέρη, ἡ τρυγὼν τις φιλέρημος, ἢ ἀλκυὼν τις ἐρωτικὴ ἐμφανισθῇ εἰς τὰ ὄμματά των, γίνεται ἄφαντος πρὶν ἢ τὴν ἐννοήσωσιν οἱ καρδιοβόροι καὶ ὀρμητικοὶ οὗτοι ἱέρακες. Ἐξαίρουμεν

τῆς κατηγορίας ταύτης τὸν Πειραιᾶ, ... ὅπου πολλὰι τρυφερὰ καὶ λευκοπτέρυγες κατέφυγον πέλειαι καὶ τοῦ ὁποίου τῆν πληκτικὴν μονοτονίαν διακόπτει ἡ καθεκάστην κυριακὴν, εἰς τὸν νέον καὶ εὐμορφον τῶντι περίπατον, παιαρίζουσα μουσικὴ τῆς Γαλλικῆς ναυαρχίδος, ἥς ἡ παρουσία (τῆς μουσικῆς ἑννοούμεν) φαιδρύνει τοσοῦτον τὰ ἰλαρὰ τῶν κυριῶν πρόσωπα.

Ἀς παρηγορηθῶσιν οἱ ἔρασταί τῶν καλῶν. Ὑπάρχουσιν εἰς τὸ μέλλον ἐλπίδες μεγάλων πραγμάτων. Αἱ Ἀθηναίαι θέλουσι στολισθῆ αὖθις ὑπὸ τῶν ἀρχαίων καὶ νέων ἄλλων καλλονῶν, καὶ τότε, θέλει χαροποιθῆ τὸ ὥραϊον καὶ εὐαίσθητον φύλον, διότι αἱ ὥραι: θὰ ᾖναι ἀναριθμητοί. Προμηνύονται δὲ παντοῖου εἶδους διασκεδάσεις καὶ τέρψεις, οἷον θέατρα, ἑλληνικόν τε καὶ ἰταλικόν! χοροί, σκάνδαλα, συναναστροφαί, καρδιῶν νανάγια, γάμοι, κηδεῖαι, κτλ. κτλ. Ἀρκεῖ, ὅτι τὸ ὥραϊον φύλον ὅπερ, κατὰ τοὺς καύσωνας τοῦ θέρους, μαραίνεται, ὥς τὸ τρυφερόν ἄνθος, δὲν θέλει βραδύνει ν' ἀναθάλλῃ, ἅμα τῇ πνοῇ τοῦ φθινοπώρου καὶ διὰ τῆς ἑρατεινῆς παρουσίας του τὴν πανευδοσίμονα πρωτεύουσάν μας νὰ καλύνῃ. Τὸ ὥραϊον φύλον! ὦ! ἂν αἴφνης λείψῃ αὐτὸ ἀπὸ τῆς γῆς, τὸ πᾶν θέλει γίνεαι κατὰ τὸν ποιητὴν! «κατήφεια καὶ θλίψις.» Ἡ ἀνθρωπότης, ἄνευ αὐτοῦ δὲν ἤθελε δυνηθῆ νὰ ὑπάρξῃ, διότι καὶ αὐτὸς ὥς ὁ ἔρωας, διοικεῖ αὐράνιαν καὶ αἰθέριαν» καὶ διὰ τῆς ἀξιεράστου παλιμβουλίας του καὶ ἀσταςίας τέρπει καὶ φλογίζει τὰς καρδίας τῶν εὐαισθητῶν. Ἐν τούτοις, ἕως οὗ ἐπέλθωσιν αἱ προσδοκώμεναι διασκεδάσεις, δὲν ἔλειψαν νὰ μᾶς δοθῶσιν ἄλλαι, πολιτικῆς φύσεως. Ἐκαστος ἑννοεῖ, ὅτι ὁ λόγος ἐνταῦθα περὶ τῆς ἐν τῇ γερᾷ Γερουσίᾳ σφόδρα ἀντιπολιτευσεως καὶ τῶν Γραρχίων συζητήσεως, οἵτινες ἀπέληξαν—εἰς μηδέν. Ἀλλ' ὅχι, τὸ ὑπουργεῖον ἔλαβε διὰ τῆς λόγχης του τὸ περὶ ἐφοριῶν νομοσχέδιον, ὅπερ θέλει φέρει τὴν εὐφροσίαν εἰς τὸ πτωχὸν ἑλληνικὸν ταμεῖον. Δι' αὐτοῦ δὲ δὲν θέλουν πλέον κλέπτει οἱ διοριζόμενοι, δὲν θέλουν πλέον διορίζεσθαι οἱ καταχρασταί, τὰ δημόσια εἰσοδήματα θέλουν εἰσέρχεσθαι σῶα καὶ ἀνελλιπέη εἰς τὸ κοινὸν γαζοφυλάκιον, καὶ τὰς δημοσίους θέσεις οἱ ἱκανοὶ μόνον καὶ τίμιοι θέλουν κατέχει, τῶν γερουσιαστικῶν καὶ βουλευτικῶν συστάσεων εἰς οὐδὲν μελλόντων λογιζέσθαι. Ἰδοὺ λοιπὸν ἐντελής τῶν πραγμάτων τῆς Ἑλλάδος μεταμόρφωσις! Ἰδοὺ ἐποχὴ, προάγγελος τοῦ χρυσοῦ τῶν Ἀχαιῶν αἰῶνων! Ὅποστη λοιπὸν τὸ ἔθνος ὀρεῖται εὐγνωμοσύνην εἰς τοὺς 29 ἐκείνους γερουσιαστάς, ἐν αἷς οἱ δέκα ἰεοὶ γέροντες, αἵτινες διὰ τὰς ψήφους των δὲν ἐματαιώσαν ὅλα τὰ μέλλοντα ταῦτα ἀγαθὰ!

Ἐν τούτοις ὅλοις, ὑπάρχον μεγάλαι ἐλπίδες καὶ ἄκρα ἐπιθυμία, ἐννοεῖται οἰκοθεν ὑπουργικῆς μεταρρυθμίσεως, μόνης, ἥτις τρέφει καὶ προάγει τὴν Ἑλλάδα, ἀλλ' ἥτις πρὸς δυσμαίριαν τῶν ὑπουργομανῶν, μεχρι τῆς ὥρας δὲν ἐπραγματοποιήθη. Καὶ αὕτη ἡ βουλή, ἡ τοσοῦτον πειθήνιος μέχρι τοῦδε, ἀφηνίασα, ἤρχισε νὰ αἰτῇ ἐπὶ πίνακι τὴν κεφαλὴν τοῦ ὑπουργείου, τῶν πλείστων μελῶν αὐτῆς ἀποσκιρτησάντων καὶ δραπετευσάντων. Ἀλλὰ τὸ ὑπουργεῖον τὴν

ἀσπίδα κρατοῦν τῆς Ἀθηνᾶς, τὴν φέρουσιν τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδοῦσης, ἀπελίθωσε τὴν λαλίαν τῆς Βουλῆς καὶ διέμειν, ἐν αὖθις ἄσειστον καὶ ἀκράδαντον. Ἄν δὲν ἐκλονίσθη ὁμως τὸ ὑπουργεῖον, ἔπαθε κλόνον ἐπαισθητῶν ἢ μικρὰ πολλῶν παρουσία. Ἀνεκαλόφθη αἴφνης ὅτι ἐκυκλοφόρουσαν παραπεποιημένα τραπεζικὰ γραμματίδια πολλῶν χιλιάδων δραχμῶν ἀξίας. Ἡ φήμη αὕτη καταταράττει τὸ κοινὸν ἕκαστος ἀδιαφιετὶ τὸ ταμεῖόν του καὶ φεῦ! ἄλλος εὐρίσκει ἓν, ἄλλος δύο καὶ τρεῖς τῶν κιβδηλῶν τούτων γραμματίων! ἡ δὲ τράπεζα αὕτη εὐρίσκει πέντε χιλιάδων δραχμῶν! . . . Καταστροφή, κατακρυψὴ γενικὴ! . . . Μελλονυμφοί, ἔχων καὶ αὐτὸς μικρὰν τινα περιουσίαν ἔλαβε πρὸ τινων ἡμερῶν τὰ προικῶα χρήματα, καὶ ὁγάμος ἀποφασίζεται διὰ τὴν κυριακὴν. Τὴν παρασκευὴν διαδίδεται ἡ τρομερὰ εἰδησις, ἐξετάζει καὶ ὁ μελλονυμφοί ὅλα ὅσα γραμματία ἔχει καὶ εὐρίσκει πολλὰ κιβδηλα.

— Ἰδοὺ, λέγει καθεαυτὸν, περίστασις νὰ ὤρελθῶ.

Συνάγει λοιπὸν ὅλα τὰ κιβδηλά του τρέχει εἰς τοῦ πενθεροῦ καὶ δεικνύον αὐτὰ,

— Κύριε, λέγει, ἐκ τῆς ποσότητος, τὴν ὁποίαν μ' ἐδώσατε προχθές, αὐτὰ ὅλα εὐρέθησαν κιβδηλα. Εἶναι λοιπὸν δίκαιον νὰ μὲ τ' ἀλλάξετε.

— Μὰ, παιδί μου, τῷ λέγει, ὁ δύστηνος πενθερός, ἐγὼ γνωρίζω ὅτι σὲ εἶχα δώσει κάλλιστα γραμματία, διότι τὰ ἔλαβα ἀπὸ τὴν τράπεζαν.

— Αὐτὸ εἶναι μάλιστα ἀπόδειξις ὅτι δὲν ἦσαν καλὰ, ἀπαντᾷ ὁ γαμβρός. Ἐγὼ δὲ δὲν ἐσυμφώνησα νὰ πάρω τὴν θυγατέρα σας μὲ κιβδηλα. Ἡ περίστασις ἦτο σοδάρᾳ καὶ ὁ πενθερὸς ἠναγκάσθη νὰ πληρώσῃ ἄλλην μίαν φορὰν μέρος τῆς προίκας.

Γνωστὸν ὅτι, ἐν τῶν κυριωτέρων ἐθνικῶν ἐθίμων εἶναι καὶ αἱ θρησκευτικαὶ πανηγύρεις, αἵτινες τελοῦνται κατὰ τὰς πλείστας τῶν ἐπιστημῶν τοῦ ἔτους ἐορταίων. — Αἱ πανηγύρεις αὗται, ὥς καὶ αἱ ἐμπορικαὶ ἐπίσης συνεχεῖς, ἔχουσι μεγίστην ἱστορικὴν σημασίαν. Αὐτῶν τελομένων, κατὰ τὰς δουλικὰς ἄλλοτε τοῦ γένους ἡμέρας, συνερχόμενος εἰς τὸ αὐτὸ ὁ λαὸς, ἔπνευ πρὸς στιγμὴν ἐλευθερότερον, ἀπεμιμείτο οὕτως εἰπεῖν σύνολόν τι καὶ ὁμοειδές — ἔθνος. δηλ.

Καθὼς δὲ τότε, οὕτω καὶ σήμερον εἰς τὰς ὁμηγύρεις ταύτας δύναται ὁ παρατηρητὴς νὰ σπουδάσῃ τὸν γνήσιον ἑλληνικὸν χαρακτῆρα.

Τὸν δεκαπενταύγουστον ἐπίσης μεγάλην, ὥς ἡ τοῦ Εὐταγγελισμοῦ, τελεῖται πανηγυρίς ἐν Τήνῳ. Τὴν αὐτὴν δὲ ἡμέραν ἔχομεν καὶ εἰς Ἀθήνας τὴν εἰς τὰ Σεπόλια, κατὰ τὴν θέσιν λεγομένην Κολοκυθῶν. Καὶ δὲν εἶναι μὲν εὐφρανν τὸ ὄνομα, ἀλλ' ἡ πανηγυρίς εἶναι ἀξιοσημειωτὸς διὰ τὴν σκιερὰν, παραποτάμιον θέσιν, ὁμοιωζομένην κατὰ τι μὲ τὸν Βορβύσην (Κεατ Χανὸν) τοῦ Βυζαντίου, καὶ διὰ τὴν συρρόην αὐτότε τοῦ ἥμισυ ἀττικίζοντος σήμερον ἀττικῶ ἔχλου. Ἡ πανηγυρίς αὕτη παρέχει συγχρόνως στάδιον εὐρὺ εἰς τοὺς Ἀθηναίους Ἀδωνιδὰς μας, αἵτινες ὥς λόρδοι τινὲς μὲ τὰ πλατύχειλα σκιαδιά των καὶ τὴν ἰδιόρρυθμόν ἐνδυμασίαν των, ἢ ὥς Ἐρωτόκριτοι, μὲ τὴν λευκὴν φουστὰν ἑλλαν των καὶ τὰ δικάχρυσά μετάρια των,

περιφέρονται μεταξύ του ὄχλου, καὶ ἐφθαλμοβολοῦσιν ἀντικρὺ ὅλας τὰς ὥρας, καὶ ἐρωτικὸν τι λόγιον ταῖς ῥίπτουσι διαβατικῶς.

Τὸ δὲ ἐννεαήμερον ἔχομεν ἐνταῦθα τρεῖς συγχρόνως πανηγύρεις· πρώτην καὶ κυριωτέραν τὴν εἰς τὴν *Μορὴν τῆς Φανερωμένης* ἐν Σαλαμίνι, δευτέραν τῆς *Χελιδονοῦς*, δόματος ποιητικοῦ καὶ θέσεως ὠσαύτως τερπνῆς καὶ περιέργου, διότι γίνεται ἡ πανηγυρίς αὕτη εἰς κοιλάδα τινα, στενὴν καὶ ἐπιμήκη τοῦ *Κηφισοῦ*, πλησίον τῆς τερπνοτάτης ἐξοχῆς τῆς *Κηφισίας*· εἰς *Χελιδονοῦν*, συνέρχονται ὅλαι αἱ τῶν περὶ χωρικῶν, μετὰ τοὺς ὀρμαθοὺς τῶν ἀργυρῶν καὶ χρυσῶν νομισμάτων τῶν, ἐσθίουσαι, εὐχοῦμεναι καὶ χορεύουσαι, πολλὰ αὐτόχθονες Ἀθηναῖαι μετὰ τὸ χάριν μετὰ δόξαν καὶ βλέμμα τῶν, καὶ τινες τῆς ἀνωτέρας καὶ ἀριστοκρατικῆς τάξεως ἐτερόχθονες κυρίαι, λαμβάνουσαι μεγίστην ἡδονὴν εἰς τὰς ἀθῶας ἐκείνας τῶν χωρικῶν διασκεδάσεις, ὅπου ἀπορρίπτουν πρὸς στιγμὴν τὰς ἀλύσις τῆς μεγαλοπρεπειᾶς τῶν καὶ τῆς ἐθιμοτυπίας, στρώνονται καὶ αὖται ἐπὶ τῆς ἀνθηρᾶς πόας, καὶ συνοδεύονται τυχὸν ὑπὸ προσώπου ἑραστοῦ, ὁδελίζουσι καὶ ἐψήνουσι τὸ ἀρνίον, καὶ μίγνυνται μετὰ τῶν χωρικῶν γυναικῶν, πολλάκις συγχορεύονται μετ' αὐτῶν.

Ἐστερηθὴ θελγνισιοστάτου τῶντι θεάματος, ὅστις δὲν εἶδε χορὸν τοιοῦτον.

Πρῶτον αὕτη ἡ ἐνδυμασία τῆς χωρικῆς ἔχει πολλὴν τὴν χάριν. Ὁ λευκὸς αὐτῆς χιτῶν (τὸ ὑποκάμισον), ὁ κατερχόμενος μέχρι τῶν κνημῶν, καὶ ὁ ἐπενδύτης τῆς (τὸ κορτόρρασον), μετὰ τὰς ἐρυθρὰς αὐτῶν παρυφάς, ὁ πέπλος (μπόλια) ὁ χαριέστατα καλύπτων τὴν κεφαλὴν τῶν, ἡ πορφύρα περὶ τὴν ὀσφὺν ζώνη, ἡ βασταζομένη ἔμπροσθεν διὰ πόρρης ἀργυρᾶς, τὰ ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς κράμμενα *πλεξίδια* ἐκ νομισμάτων πεπλεγμένα, τὰ ἐκ παντοίων νομισμάτων ἐπίσης περιδέραια, δίδουσι εἰς τὴν χορικὴν ἐρασμιωτάτην τινα καὶ πρωτότυπον παρουσίαν, ἣτις καθίσταται περικαλλεστάτη, ἂν ὁ κοπώδης βίος, ἡ σκληραγωγία καὶ τὸ ἀγριδαίτον τῆς χωρικῆς δὲν ἐξήλειψαν τὴν φυσικὴν αὐτῆς ὡραιότητα. Ἀξιοθέατος δὲ εἶναι ὁ χορὸς αὐτῶν, ὃ τε συρτός καὶ ὁ ἀντίχορος, ὅπου προπάντων, ποιητικωτάτη ἡ κίνησις τοῦ σώματος καὶ τῶν ποδῶν, καὶ ἡ ἐκφρασις τῆς φυσιογνωμίας, ὅτε μὲν ῥαγδαία καὶ ὀρμητικὴ, ὅτε δὲ τρυφερὰ, βραδεία καὶ μαλακῆ.

Ἦτον ἡ παραμονὴ τῆς εἰς *Φανερωμένην* πανηγύρεως. Νεανίας τις εὐειδὴς καὶ κομψός, ὡς ὅλοι τῶν Ἀθηνῶν οἱ νεανίαι, ἐπεθύμησε νὰ ἴδῃ καὶ τὴν πανηγυριν ταύτην, ἐν μέρει μὲν χάριν περιεργείας, κυρίως δὲ ἵνα εὐρεθῇ ἐπὶ τινος τουλάχιστον ὥρας μακρὰν τῆς πλήξεως τῶν Ἀθηνῶν, καὶ τῆς πλήξεως γεροντικοῦ τινος πρὸς αὐτὸν ἔρωτος. Εἶχε λοιπὸν ὁ δυστυχὴς δεσμούς τοὺς ὁποίους δὲν ἤδυνάτο αὐθαίρετως καὶ ἀτιμωρῆτὶ νὰ διαρρήξῃ.

Περὶ μεσημβρίαν τῆς παραμονῆς, καλλωπισθεὶς κομψότατα καὶ διακοσμήσας μετὰ ἐντέλειαν τὴν καστανόχρουν καὶ μυρίνουν κόμην του, ὑπόδηματα δὲ τὰ τιολπνότατα ὑποδυθεὶς, καὶ λαβὼν εἰς χεῖράς του

κομψὸν τι μαστίγιον καὶ διόπτρας κρεμάσας περὶ τὸν τράχηλόν του, εἰς ταινίαν ὑπὸ τῆς παρηλικῆς ταύτης κυρίας, εἰς τεκμήριον πίστεως καὶ σταθερότητος δωρηθεὶσαν αὐτῷ, ἦλθεν εἰς ἐπίσκεψίν της.

Ἦν μὲν παρηλιξ ἡ κυρία αὕτη, διότι ἐξύγωσε τὰ μόρσιμα τεσσαράκοντα, καὶ τοι λέγουσα ὅτι πρὸ δύο μόνον ἐτῶν ὑπερέβη τὸ τριακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας της, ἀλλ' ἔωζεν εἰτέτι ἡ ἐπροσπάθει νὰ σώζῃ διὰ τεχνιτῶν μέσων τὴν ἀνθρωπότητα τῆς νεότητος, ἣν ἐπνύξανεν εἰς ἄκρον τὸ ζωηρὸν, τὸ αἰσθηματικόν, καὶ τὸ ἐρωτόληπτον αὐτῆς. Τὰ ἐρωτικά δελτήρια, (*billets doux*) ὡς τὰ δομάζει ὁ Πλούταρχος, εἶναι σήμερον κοινότατα, τὰ γράφουσιν εὐχερῶς καὶ αὐτὰ τὰ ἀνήλικα κοράσια. Ἀλλ' ἐκ τῶν Ἀθηναϊκῶν κυρῶν αὕτη μόνη, ὅπως οὖν λογία, ἐπιτηδεύειτο θαυμασιῶς εἰς ταῦτα. Πλὴν τὸ μέγιστον θέλητρον τῆς διακεκριμένης ταύτης κυρίας ἦτο ἡ οὐκ εὐκταφρόνητος περιουσία της, ἣν κυρίως ἐπωφθαλμία ὁ εἰκοσάπενταετής ἡμῶν νεανίας, ἀποφασισμένος νὰ συζευχθῇ αὐτῇ, ἂν ποτε μετέβαινεν εἰς τὰς σκηνὰς τῶν δικαίων ὁ προσφιλεὶς καὶ φθισίων αὐτῆς σύζυγος. Ἐχούσα τέκνον, δὲν ἐστερεῖτο νομικῶς τῆς περιουσίας τοῦ ἀνδρός της, ὅστις, χάριν τῆς ἀποδεδειγμένης πρὸς αὐτὸν πίστεως καὶ ἀφοσιώσεώς της, διὰ διαθήκης τοῦ πρὸ καιροῦ παρακατατεθείσης εἰς ἓνα τῶν οὐκ ὀλίγων συμβουλιολογῶν τῶν Ἀθηνῶν, ἀποκαθίστα αὐτῇ καὶ μόνῃ κηδεμόνα καὶ ἐπίτροπον τοῦ τέκνου, καὶ τῆς περιουσίας ἀπάσης διαχειριστῆν.

Ἰδοῦσα αἴρνης τὸν νεανίαν ἐλθόντα, εἰς ὦραν, καθ' ἣν ἦκιστα τὸν περιέμενεν καὶ κεκαλλωπισμένον, εἶπερ ποτὲ καὶ ἄλλοτε, ἐσκήρτησεν ἀπὸ χαρᾶν.

— Καὶ πῶς αὐτὸ τὸ καλὸ, φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, τῷ λέγει, λαβοῦσα μετὰ παλμοῦ τὴν χεῖρά του, ἅμα τῆς παιδίσκης, ἣτις εὐρέθη παροῦσα, ἐξεληθούσης.

— Ἐπειδὴ ἀναγκάζομαι, φιλότῃ μου, νὰ λείψω διὰ μίαν ἡμέραν ἀπὸ τῆς Ἀθήνας· ἤθυνάμην δὲ νὰ φύγω πρὶν, κυρία μου, σὺς ἰδῶ καὶ ζητήσω τὴν ἀδειάν σας;...

— Τί, πάλιν μοῦ φεύγεις! ἐκφωνεῖ ἡ τεσσαρακοντούτης ἀπὸ χαρωποῦ γενομένη περίλυπος καὶ ἀδύμη. Πάλιν, κύριε, τὰς συνειθισμένας σου δραπετεύεις καὶ παραλυσίας. Καὶ διὰ ποῦ, Κύριε, τὸ ἔχομεν πάλιν;

— Φαντάσθητε, Κυρία, εἰς ἀθλίον τι μέρος, εἰς τὴν Φανερωμένην, ὅπου Γάλλος τις φίλος μου, ἐλθὼν πρὸ ὀλίγου ἐξ Εὐρώπης, μετὰ ὑποχρεῖ νὰ τὸν συνοδεύσω διότι λέγει ὅτι θέλει νὰ περιγράψῃ τὴν πανηγυριν εἰς τινὰ τῶν Παρισίων ἐφημερίδα.

— Αἱ! εἰς τὴν Φανερωμένην! φθάνει, φθάνει! ἐνόησα, εἶπε καλλίτερον, διότι ὑπάγει αὐτοῦ ἡ Μελοπομένη, διὰ τὴν ὅποιαν, κύριε, πείθομαι πλέον τώρα ὅτι χάνετε τὸν νοῦν σας, ἀντέκοψε ἡ κυρία μετὰ ὕψος ἐμφαίνον ἐνταυτῷ ἀλαζονείαν, ἀπελπισίαν καὶ ζηλοτυπίαν.

Ὡρα σας καλὴ, εἴθε κατὰ πάντα ἐλεύθερος εἰς τὰς προτιμήσεις σας, σὺς οἱ ἄνδρες τοιοῦτοι εἴθε.

Καὶ τῶντι.

— Μὰ, κυρία, υπολαμβάνει ὁ νεανίας, διατί πάντοτε νὰ σὰς βασανίζωσιν ὑποφαίαι άτοποι. Ποίαν ἄλλην δύναμαι ν' ἀγαπήσω πλὴν ὑμῶν, ποίαν ἄλλην λατρεύω ἐν ᾗδ' ἐγὼ, περιμένων ἀνυπομένως τὴν εὐτυχίαν ὡραν τῆς συζυγείας μας;...

Ὁ νεανίας ἤγγισεν τὴν χερσὶν ταύτην, διότι ἐγνώριζε πόσον ἀρμονικῶς ἔχει εἰς τὰ συζυγικά αὐτῆς ὄντα.

— Μίαν μόνον ἡμέραν θὰ λείψω, Καλλιόπῃ μου, (ἡ κυρία ἐλέγετο πρότερον Καλὴ) καὶ θὰ ἐπανέλθω διὰ νὰ μὴ μακρυνθῶ πλέον ἀπὸ σιμά σου. Διατί λοιπὸν εἶλθ' μου νὰ εἶται τόσον ἄδικος καὶ τόσον σκληρὰ;..

— Δύνασθε νὰ ὑπάγετε, κύριε, ὅπου ἀγαπᾶτε, ὑπέλαβεν ἰώρα ἡ γυνὴ μὲ ἀγέρωχον καὶ θυμῶδες ἦθος, ὑποθέτουσα, ὅτι διὰ τοῦ μέσου τούτου θὰ κάμῃ τὸν νέον νὰ μετανοήσῃ, δύνασθε νὰ ὑπάγετε ὅπου ἀγαπᾶτε, καὶ βεβαιωθῆτε ὅτι μοὶ εἶναι κατὰ πάντα ἀδιάφορον.

Ἄλλ' ὁ ἀγὼν, ὃν ἡ γυνὴ ὑπέστη διὰ νὰ ἐκφρασθῇ τοσοῦτον αὐστηρῶς, ἐκλόνισε τοσοῦτον, κατὰ τὸ φαινόμενον τοῦλάχιστον, τὰ εὐαίσθητα νευρὰ της, ὥστε τὴν κατέλαβον σπασμοί, ἔρχισεν νὰ φωνῇ, νὰ λειποθυμῇ, νὰ κλαίῃ... Ὁ ἄπειρος τῶν γυναικείων πονηριῶν νεανίας τὰ ἔχασεν τὴν στιγμὴν ἐκείνην καὶ ἔτρεξε νὰ κρᾶξῃ θεραπευίδα τινα εἰς βοήθειαν τῆς κυρίας. Ὁφεληθεὶς δὲ ὁ ἴδιος τῆς εὐκαιρίας ταύτης, κατέβη τὴν κλίμακα καὶ ἔφυγε δρομαίως.

Ἐπρόκειτο τῶντι νὰ συνοδεύσῃ εἰς Σαλαμίνα τὴν Μελπομένην, ἥτις συνονηθεῖσα μετὰ τοῦ νεανίου μου, ἔπεισε τὸν σύζυγόν της νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ συνοδευθῇ εἰς τὴν πανήγυριν ὑπὸ τοῦ δεκάτου τρίτου τούτου ἐξαδέλφου της.

— Ἄλλο εἶδος ταραχῆς, εἶπε καθ' ἑκὺν τὸν νεανίας φυγαδεύμενος, ἀλλ' ὅσω νὰ ἐπανέλθω θὰ σοῦ περάσῃ ἡ ὀργή, κυρία, καὶ πάλιν ἀγαπίζομεν.

Ὁ νεανίας μετέβη εἰς Σαλαμίνα καὶ ἐπανῆλθεν, ἀλλ' ἠγνόει τι θηρίον ἐστὶν ἡ γυναικεῖα ζηλοτυπία καὶ τὸ πείσμα. Ἡ κυρία ἐληροφρονηθὴ τὴν ἀπάτην καὶ τὴν προδοσίαν τοῦ ἐραστοῦ, καὶ ὠρκίσθη εἰς τὴν ζωὴν τοῦ συζύγου της νὰ μὴ τὸν μεταίδη πλέον. Πραγματικῶς, ὅταν τὴν αὐτὴν τῆς ἐπανάδου του στιγμὴν ὁ κακοῦργος ὑπῆγεν εἰς τῆς κυρίας, ἐκρυσσε τὴν θύραν καὶ δὲν τῷ ἠνείχθη.

Καὶ ὁ μὲν νέος δὲν ἐγνώριζε τὸν τρομερὸν ὄρκον τῆς κυρίας, ἀλλ' ὅσοι γνωρίζουσι περὶ αὐτοῦ, εἶναι περιεργοὶ νὰ ἰδῶσι πόσον θέλει διαρκέσει, καὶ ἂν ἡ καλὴ κυρία δὲν μεταβάλλῃ τὴν ἀπόρασίν της, χωρὶς ν' ἀναγκασθῇ νὰ ἐπιорκήσῃ, ἐκτός ἂν ὠρληθεὶς τῆς περιστάσεως, διαδεχθῇ αὐτὸν, τὸν διαδεχθέντα τὸν Ἀλέξανδρον, ὁ φίλος μας Ἀρίστων.

Τὴν δὲ περιγραφὴν τῆς πανηγύρεως αὐτῆς θέλομεν δημοσιεύσει εἰς τὸ προσεχές φυλλάδιον.

Ἡ ἐκθεσις τοῦ Λονδίνου δεικνύουσα τὰ πλοῦτῃ τῆς γῆς καὶ τὰς τέχνας τῶν ἀνθρώπων ἐξακολουθεῖ νὰ παρέχῃ ἀφθονον ὕλην εἰς ἀνέκδοτα. Ἀναφέρομεν τινὰ αὐτῶν χάριν τῶν ἀναγνώστων μας.

Ἰνδὸς τις ἐμπορὸς ἐκόμιζεν εἰς τὴν ἐκθεσιν εἰκοσι περίπου λαχούρια πλουσιώτατα καὶ πολυτελέστατα,

ἀλλὰ πρὶν μεταβῇ εἰς Λονδίνον, ἦλθεν ὁ ἄφρων εἰς Παρισίους, ὅπου περιπεσὼν μετὰ τῶν Σειρηνῶν ἀφῆκεν, ὡς τὸ συλλαβανόμενον εἰς τὴν παγίδα πτηνόν, κατ' ἀρχὰς ἐν λαχούριον, ἀκολουθῶς δύο καὶ οὕτω καθέξης μέχρι τῶν τελευταίων, ὥστε περὶ τὸ τέλος ἠναγκάσθη ν' ἀναχωρήσῃ ἐκ τῶν Παρισίων μὲ μόνον ὅτι, ἐφόρει...

Ἄλλ' ἡ ἐξῆς ἐτέρου τινὸς Ἰνδοῦ ἱστορία εἶναι πολὺ πλέον ἀξιοπερίεργος. Πατὴρ τις μετὰ τῆς θυγατρὸς του, πλάσματος ἐξαισίου τὴν καλλονὴν, ἐξ Ἰνδιῶν ἦλθον εἰς Παρισίους· ὅσον θὲ ἡ θυγάτηρ ἦν εὐηδὴς καὶ ἀνθηρὰ, τοσεῦτον ἄσχημος καὶ ἀποκεκμηκὼς ἦτον ὁ πατὴρ, καὶ ἐκείνη μὲν ἐνδύετο ἀπλούστατα, οὗτος δὲ, ἐφόρει εἰς τοὺς δακτύλους του καὶ εἰς τὸ ὑποκάμιστον πέντε ἢ ἐξ λαμπροτάτους ἀδάμαντας. Προσέτι δὲ, ἐνῷ ἡ μὲν θυγάτηρ ἦτο γαληνιαία καὶ ἱλαρὰ, ὁ πατὴρ ἐφαίνετο σκυθρωπὸς, στυγνὸς καὶ ἄλλος. Ὁ δυστυχὴς οὗτος ἦν νακίπης τις (nabatu), βαθύπλουτος εἰς ἄκρον, καὶ ὡς ἐκ τούτου περιπεσὼν εἰς ὑποχονδρίαν. Ἡ ἀσθενεία του αὐτὴ κατὰ τὴν γνώμην τῶν ἐξοχωτάτων τῶν Ἰνδιῶν κατέστη σχεδὸν ἀνίατος καὶ μόνῃ ἐλπίς ἔμενεν εἰς τὴν μεταβολὴν τοῦ ἀέρος, καὶ τοῦ κλίματος. Ἰσῶς, εἶπον οἱ δόκτωρες, ἐκπληξίς τις, συγκίνησις τις, δυναμένη νὰ τῷ συμβῇ ἐν Εὐρώπῃ, ἤθελε τὸν σώσει. Ἄλλ' ὅποιαν συγκίνησιν ἢ ἐκπληξίν δύναται νὰ ἐλπίσῃ Ἰνδὸς τις ἐν τῇ μονοτόνῳ Εὐρώπῃ; Δὲν ὑπῆρχε λοιπὸν οὐδεμία πρὸς σωτηρίαν του ἐλπίς ἐν Παρισίοις, διὰ τοῦτο ὁ νακίπης μετὰ τῆς θυγατρὸς του προητοιμάζοντο νὰ μεταβῶσι προσεχῶς εἰς Λονδίνον πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ Κρυσταλλίνου Παλατίου. ἐκτὸς δὲ τούτου, ἄλλη τις ἰδέα κατεῖχε τὸν Νακίπην ὅπως μεταβῇ εἰς Λονδίνον. Εἶχε πεποιθήσιν ὅτι ἤθελεν ὑπανδρεύσει τὴν θυγατέρα του μετὰ τινος Λόρδου ἢ Δουκὸς Ἀγγλοῦ. Πλὴν ἄλλαι μὲν βουλαὶ πατρός, ἄλλα δὲ θυγάτηρ κελεύει. Ἡ ὠραία Ἰνδὴς ἀπῆντησιν εἰς Παρισίους νέον τινά, ὅστις ἔτρωσε τὴν καρδίαν της καὶ εἰς πᾶσαν πρότασιν τοῦ πατρός της τὸ ν' ἀναχωρήσῃ, παρεκάλει ὥστε νὰ μείνῃσιν ὀλίγον ἀκόμη. Ἀλλὰ τέλος, ὁ πατὴρ αἰσθανόμενος αὐξάνουσαν ἡμέραν τὴν ἡμέραν τὴν πληξίν του, διατάξε νὰ γένωσιν αἱ πρὸς ἀναχώρησιν ἐτοιμασίαι.

Τὴν παραμονὴν τῆς ἀναχωρήσεως νέος τις παρουσιάζεται πρὸς τὸν Ἰνδὸν καὶ ἀνευ προοιμίων,

— Ἐρχομαι, κύριε, τῷ λέγει, νὰ ζητήσω τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς σου.

Ὁ Νακίπης τὸν θεωρῶντε ἀσχαρδομυκτὴ, καὶ τὸν ἤκουτε χωρὶς νὰ σείσῃ τὰς ὀρεῖς του· καὶ προσηλωσας δὲ τὸ νεκρικὸν βλέμμα του ἐπὶ τοῦ αὐτοκλήτου γραμβροῦ, τῷ λέγει

— Ποῦ εἶναι ἡ κατὰστασίς σου;

— Δὲν ἔχω τίποτε.

— Ἄς εἶναι τοῦτο μὲ εἶναι ἀδιάφορον, ἡ θυγάτηρ μου ἔχει ἑκατομμύρια· ἀλλὰ τίς ἡ θέσις σου εἰς τὴν κοινωνίαν;

— Ἀκόμη δὲν εἶμαι τίποτε, ἀλλ' ἐλπίζω νὰ ὑψωθῶ.

— Ποῖον λοιπὸν εἶναι τὸ ὄνομά σου, ὁ τίτλος σου, ἐπαναλαμβάνει ὁ ἀτάραχος νακίπης.

— Δὲν ἔχω κἀνένα ἀριστοκρατικὸν τίτλον, ἀπαντᾷ ὁ νεανίας καὶ προφέρει χυδαῖόν τι ὄνομα.

— Λοιπὸν, ἐξακολουθεῖ λέγων ὁ Ἰνδός, δὲν ἔχεις οὔτε κατὰστασιν, οὔτε θέσιν, οὔτε τίτλον εὐγενείας καὶ με ζητεῖς τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς μου, ὥρατος μὰ τὴν ἀλήθειαν γαμβρός!

— Μάλιστα, Κύριε.

Τοιαύτῃ αὐθάδεια ἐφάνη εἰς τὸν Ἰνδὸν παράδοξόν τι καὶ τῇ ἀληθείᾳ τῷ ἐπροξένησε μικρὰν τινα ἐκπληξιν ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὸν παροργίσῃ. Μὲ πλήρη λοιπὸν ἀταραξίαν εἶπεν εἰς τὸν νέον.

— Κύριε, ἐὰν ἤμεθα εἰς τὰς Ἰνδίας, ἴσως ἤθελα ἐκεῖ σὰς ῥίψει ἀπὸ τοῦ παράθυρον, ἢ σὰς στείλει εἰς κἀνὲν φρενοκομεῖον, ἀλλ' εἰς Παρισίους ἔχω μόνον τὸ δικαίωμα νὰ σὰς διώξω καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ ὑπάγῃται εἰς τὸ καλόν.

— Ἐννοῶ, ὅτι ἡ παρουσία μου σὰς παροργίζει.

— Παντάπασι, κύριε, μὲ φέρει πληξίν.

Ὁ νεανίας ἐξῆλθε, μόλις δὲ διῆλθε τὸ κατώφλιον τῆς θύρας, καὶ λευκὴ τις χεὶρ ἔθλιψε τὴν ἐκείνου καὶ γλυκεῖα φωνὴ τῷ εἶπε.

— Ἀριστα, ἐπαναλάβετε ἀκριβέστατα τὸ μάθημα ὅπου σὰς ἔδωσα· τῶρα θέλετε γράψῃ ἐπιστολὴν, κατὰ τὴν ὑπαγόρευσίν μου.

Ἡ ἐκπληξὶς ἐν τούτοις ἐπενήργησε ἐντελῶς ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ Ἰνδοῦ καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἠσθάνθη ἑαυτὸν πολὺ καλῆτερά τοῦ συνήθους.

Τὴν ἐπιούσαν, κατὰ τὴν ὥραν τοῦ προγεύματος, δὲν ἐφάνη ἡ θυγάτηρ τοῦ διέταξε νὰ τὴν κράξωσιν, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν τῷ ἐγγχειρίζεται ἐπιστολὴ τις, τὴν ὁποῖαν ἤνοιξε διὰ χεῖρὸς βραθύμου καὶ ἀνεγίνωσκε κατ' ἀρχὰς ἀπροσέκτως, ἀλλ' εἰς τὴν προσέσχε πλειότερον, μόλις τὰς πρώτας αὐτῆς λέξεις διελθὼν.

Διελάμβανε δὲ ἡ ἐπιστολὴ τὰ ἑξῆς.

«Κύριε!

« Ἀγαπῶ τὴν κυρίαν θυγατέρα σας, καὶ ἀγαπῶμαι παρ' αὐτῆς, μὲ τὴν ἀρνήθητε, καὶ ἐγὼ σὰς τὴν ἐκλεψα.»

Ἡ ἐπιστολὴ ἔφερε τὴν ὑπογραφήν τοῦ χυδαίου ὀνόματος τῆς προτεράϊας, εἰς τὸ ἀναμεταξὺ τοῦτο ὁ σταλεῖς νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν κόρην ὑπερέτης, ἐπέστρεψε καὶ ἀνήγγειλεν, ὅτι ἡ θυγάτηρ τοῦ κυρίου δὲν ἦτον εἰς τὸ δωμάτιόν της, ὅτι ἀπὸ τῆς πρώϊας ἀνεχώρησεν ἐφ' ἀμαξῆς, ἀφοῦ ἐπῆρε μετ' ἑαυτῆς διάφορα κιβώτια.

Ὁ νακίπης ἔμνευε στειγμάς τινας ἀκίνητος, ἔπειτα αἰφνης ἀφίνει εἰδὸς τι φοικώδους ὀρυγμοῦ, καὶ ὁρμῶν ἐκ τῆς ἔθρας του, ἀνατρέπει δι' ἐνὸς κτύπου τοῦ ποδός του, τὴν φέρουσιν τὸ ἀριστον τράπεζαν. Ἐτρεξάν οἱ ὑπηρέται, ἀλλ' ἔφυγαν κακὴν κακῶς, διότι ἐπέπεσε μανιωδῶς κατ' αὐτῶν καὶ τοὺς ἐξυλοκόπησεν. ἔπειτα, μείνας μόνος, κατέθραυσεν ὅλα τὰ ἐπιπλα τοῦ δωματίου, καὶ ἐσταμάτησεν τότε μόνον, ὅτε ἀποκεκμηκὼς ἐκ τῆς λύσεως καὶ τοῦ κόπου, ἔπεσεν ἀνάσθητος ἐπὶ τοῦ τάπητος τῆς κατερημωμένης αἰθούσης.

Ὅταν συνῆλθεν, ἡ σωτηριωδεστέρα ἀντίδρασις ἐξεταλέσθη ἐν αὐτῷ, ἡ κρίσις ἔφερε ἄμεσον καὶ ἐντελὲς ἀποτέλεσμα. Αὕτη δὲ ἦν ἡ τοσοῦτον ἐπιθυμητὴ συγκινήσις.

Ἐσπευσε λοιπὸν νὰ εἴπῃ εἰς τὸν ἀπεσταλμένον τῆς θυγατρὸς του τὸν περιμένοντα πρό τινας ἔξω τῆς αἰθούσης.

— Ἀς ἔλθῃ, καὶ τὴν ὑπανδρεύω μὲ ἐκείνον ὅπου ἀγαπᾷ.

Ἡ θυγάτηρ καὶ ὁ γαμβρός δὲν ἐβράδυναν νὰ ἔλθωσι καὶ ὁ νακίπης χάριν τῆς ἀνακτηθείσης υἱείας καὶ τοῦ πρὸς τὴν θυγατέρα του φίλτρου, ἐνύμφευσεν αὐτὴν μὲ τὸν ἄνευ περιουσίας, ἄνευ θέσεως, ἄνευ τίτλου νεανίσκου.

Τὶ δὲν κατορθώνει ὁ ἔρως, ὅταν μάλιστα ἐμφωλεύσῃ εἰς στήθος νεάνιδος!

Ἐίχομεν ἀναφέρει ἄλλοτε εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας περὶ τῶν διαφόρων ἀποπειρῶν, τῶν γενομένων πρὸς εὐρεσιν τῆς διευθύνσεως τῶν ἀεροστάτων. Ἄν καὶ ἐγένοντο πολυεεῖς ἀναβάσεις ἐπὶ ἱππων, ἐπὶ ἀμαξῶν κτλ, καὶ εἰς Μαδρίτην, τὴν χώραν ταύτην τῶν μύθων, γυνὴ τις ἐπέταξε κατασκευάσασα, ὡς τὸν παλαιὸν Ἰκαρον, πτέρυγας· ἀλλὰ τὴν διευθύνειν φαίνεται, ἐπέπωτο νὰ ἐφεύρῃ ὁ Πετίνος, ὅστις περιμένων εἰς τοὺς αἶρας τὴν περιστροφὴν τῆς γῆς θέλει σὰς περιφέρει ἐντὸς 48 ὥρῶν, δι' ὅλης τῆς οἰκομένης. Διατί γελᾷ ὁ ἀναγνώστης μου; Διατί θεωρεῖ, μιμούμενος τοὺς σοφοὺς καὶ τοὺς Ἀκαδημαϊκοὺς, ὡς χίμαιραν τὸ πρᾶγμα; Ἡ, μήπως ὡς χίμαιρα, ὡς τρέλα, δὲν ἐθεωρήθησαν πρὶν τῆς ἐφευρέσεώς των καὶ ἡ τυπογραφία, ἡ πυροκονία, τὸ ἀτμόπλοιν, ὁ ἤλεκτρο-σμός, ἡ φωτογραφία, τὰ τελεσκόπια...

Ἰδοὺ, ἄλλος τις θαυματουργός, ὁ Κ. Δαρβίλ ἐπέταξε διὰ πτερύγων, καὶ ἔχι πλέον δι' ἀεροστάτου, εἰς ὕψος 300 ποδῶν ὑπὲράνω τῆς γῆς, ἐνώπιον πολλῶν ἀξιωμαστῶν μαρτύρων.

Ἐπὶ δὲ τῇ βιβλιῳτῇ τοῦ Θεοφίλου Γοτιέρου, ὅστις πρῶτος ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν κόσμον τὰ τοῦ Πετίνου σχέδια, ὁ τελευταῖος οὗτος ἀφοῦ ἀπελπίσθη νὰ συνάξῃ συνδρομάς, κατέβαλε τὴν περιουσίαν του, πρὸς πραγματοποιήσιν τῆς ἰδέας του.

Αἱ τρεῖς γιγαντιαῖαι σφαῖραι, ἴσαι μὲ οἶκον πεντῶροφον, αἵτινες θέλουν ὑψῶσι τὸ ἀερόστατόν του εἶναι ἔτοιμα. Ἡ ἑλαφρὰ καὶ στερεὰ οἰκοδομὴ ἐφ' ἣς θέλουν τεθῇ οἱ ἑλικες, τὰ ἱστία, αἱ ἀτμομηχαναί, αἱ ἀμαξαί, χωρητικαὶ 200 ἐπιβατῶν εἶναι τεθειμένη εἰς τὸν τόπον της, καὶ περιμένει μόνην τὴν δύναμιν τοῦ ἀερίου διὰ νὰ ὑψωθῇ. «Πλησιάζει ἡ στιγμή, κραυγάζει ὁ εὐφυὴς συγγραφεὺς, καθ' ἣν θέλομεν εἰσθαι κύριοι τοῦ πλανήτου μας καὶ θέλομεν δύνασθαι νὰ διοικῶμεν αὐτὸν ὡς τὸ τέκνον τὸ σφαιρίδιόν του ἢ τὴν κοῦκλάν του.»

Γ Ο Ρ Γ Ι Α Σ.